

Ιστορίες του Κάμπου Νο4!

Συντάχθηκε απο τον/την Θεολόγος Παλλιδης

Παρασκευή, 16 Οκτώβριος 2009 10:54 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 06 Φεβρουάριος 2014 08:27

Στα χρόνια που έζησα στον Κάμπο, αλλά και στον Γαβαθά, οφείλω να ομολογήσω ότι υπήρχε έντονη αθλητική δραστηριότητα. Πάσης φύσεως! Από στίβο, ποδόσφαιρο και ποδηλασία, μέχρι κολύμπι, σκάψιμο και κυνηγητό διαφόρων ζωντανών οργανισμών. Επειδή όμως ο βασιλιάς των σπορ είναι το ποδόσφαιρο, έχει κάθε δικαίωμα νομίζω, να κυριαρχεί στην μνήμη.

Σαν Έλληνες πάντα βρίσκαμε ένα τρόπο για να χωριστούμε στα δύο. Έτσι όταν ήμουν στον Γαβαθά, παίζαμε ποδόσφαιρο χωρισμένοι σε Άντισσα - Αθήνα, με το να είμαστε από την μία πλευρά τα παιδιά που ζούσαμε τον χειμώνα στο χωριό κι από την άλλη να είναι τα παιδιά που έρχονταν το καλοκαίρι από την πρωτεύουσα για τις διακοπές τους. Όσες φορές κι αν παίξαμε κερδίσαμε, με αποκορύφωμα ένα παιχνίδι που τελείωσε με 36 - 2! Να θυμίσω ότι παίζαμε ποδόσφαιρο κι όχι μπάσκετ. Σημαντική λεπτομέρεια για την έκβαση αυτών των αγώνων, είναι ότι κάποιοι Αθηναίοι που έμεναν αυτή την εποχή στον Γαβαθά και ήταν αρκετά καλοί στο συγκεκριμένο ομαδικό σπορ, εμείς δεν τους δεχόμασταν να συμμετάσχουν σ' αυτό γιατί ο αγώνας θα ήταν ... άνισος.

Στον Κάμπο χωριστήκαμε σε βόρειους και νότιους και παίξαμε κάποια αμφίρροπα παιχνίδια μεταξύ μας, ώσπου κάποια στιγμή συνειδητοποιήσαμε ότι γεωγραφικά οι νότιοι έπρεπε να λέγονται βόρειοι και οι βόρειοι να λέγονται νότιοι και έτσι μετά από αυτή την κρίση ταυτότητας, σταματήσαμε αυτά τα παιχνίδια και χωριζόμασταν στα δύο, με άλλους τρόπους κάθε φορά.

Η ιστορία όμως ήθελε κάποια στιγμή να αναμετρηθεί κι ο Γαβαθάς με τον Κάμπο. Το πρώτο παιχνίδι ορίστηκε στον Γαβαθά, στα Αγιάσματα.

Το πρωινό αυτής της μέρας είχα μια δουλειά εκεί και έτσι πήρα το ποδήλατο και πήγα, φροντίζοντας στην διάρκεια της παραμονής μου να μην κουραστώ ιδιαίτερα, αφού το απόγευμα ήταν η μεγάλη αναμέτρηση. Το μεσημέρι θα επέστρεφα στον Κάμπο και το απόγευμα θα ερχόμασταν όλοι μαζί από εκεί για να αγωνιστούμε.

Η έξοδος μου όμως από τον Γαβαθά ήταν αρκετά θεαματική, αφού στην τελευταία στροφή, το ποδήλατο, εγώ και ο δρόμος γίναμε ένα, με συνέπεια να χτυπήσω αρκετά σοβαρά σε αριστερό πόδι και δεξί χέρι και έτσι την ώρα που ξεκινούσε το παιχνίδι εγώ επέστρεφα από το ιατρείο της Άντισσας στον Κάμπο, με όψη που περισσότερο θύμιζε μούμια παρά άνθρωπο.

Έμεινα στο κρεβάτι για περισσότερο από 25 μέρες. Την δεύτερη ή τρίτη μέρα που ήμουν σ' αυτό ήρθαν τα παιδιά από τον Γαβαθά και μου έφεραν και το ποδήλατο. Το πρώτο πράγμα που ρώτησα όταν τους είδα, ήταν για το αποτέλεσμα του αγώνα. Οι απόψεις διίσταντο. Άλλοι έλεγαν ότι έληξε με 12 - 0 υπέρ του Γαβαθά και άλλοι με 13 - 0!

Ιστορίες του Κάμπου Νο4!

Συντάχθηκε απο τον/την Θεολόγος Παλλίδης

Παρασκευή, 16 Οκτώβριος 2009 10:54 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 06 Φεβρουάριος 2014 08:27

Την επόμενη μέρα ήρθε και ένα από τα παιδιά του Κάμπου και μου επιβεβαίωσε το γεγονός της ήττας, χωρίς και αυτός να είναι σίγουρος για το τελικό σκορ. Μου ανέφερε επίσης, ότι το παιχνίδι δεν τελείωσε στην ώρα του, αλλά κάποια στιγμή οι συμπαίχτες μου είπαν να σταματήσει, αφού δεν υπήρχε λόγος να συνεχιστεί. Θα μπορούσα να πω ότι κανένας δεν θα ήξερε ποιά θα ήταν το αποτέλεσμα αν συνεχιζόταν, αλλά δεν το λέω γιατί και τώρα που σταμάτησε πάλι δεν ξέραμε.

Το καλοκαίρι τελείωσε κάπως έτσι αφού μέχρι να αναρρώσω, ο κάθε κατεργάρας από εμάς, είχε επιστρέψει στον πάγκο του.

Το επόμενο όμως θα έπρεπε να γίνει η ρεβάνς. Αν και δεν ήμουν παρών στο πρώτο παιχνίδι, πιστεύω μέχρι και σήμερα ότι ο λόγος της συντριβής ή του διασυρμού καλύτερα, ήταν το γήπεδο, δηλαδή η άμμος. Είχα παίξει με όλα τα παιδιά κατά καιρούς και ήξερα ότι δεν υπήρχε σημαντική διαφορά στο έμφυχο υλικό των δύο ομάδων. Αυτοί του Γαβαθά όμως ήταν συνηθισμένοι να αγωνίζονται στην άμμο, αφού μόνο σ' αυτήν έπαιζαν, σε αντίθεση με εμάς που παίζαμε σε στέρεο χώμα και πάρα πολύ σπάνια στην παραλία. Έπρεπε λοιπόν να ορίσουμε γήπεδο κι επειδή δεν έπρεπε να έχει άμμο και επειδή τα γήπεδα που είχαμε μέχρι αυτή την στιγμή στον Κάμπο ήταν μικρά, η πιο πιθανή εκδοχή ήταν να ... κατασκευάσουμε ένα.

Ένας από τους συμπαίχτες μου αποφάσισε να διαθέσει το χωράφι της οικογένειάς του, προκειμένου να γίνει κάτι τέτοιο. Η ιδέα ρίχτηκε στο τραπέζι από τον χειμώνα και άρχισε να υλοποιείται την άνοιξη. Το χωράφι έπρεπε να μετατραπεί σε γήπεδο και τελικά έτσι έγινε. Ξεχορταριάστηκε, κλείστηκαν τα πολλά αυλάκια που είχε, βγήκαν όλες οι πέτρες και κατασκευάστηκαν εστίες τερματοφυλάκων. Με προσωπική εργασία των ποδοσφαιριστών του Κάμπου και κυρίως του ιδιοκτήτη του κτήματος, έγινε ένα γήπεδο που στα χρόνια αυτά, χωρίς ίχνος υπερβολής, ήταν ότι καλύτερο υπήρχε σε όλη την περιφέρεια.

Όταν έφτασε το καλοκαίρι, άρχισε η προετοιμασία της ομάδας και οι προπονήσεις για τον επαναληπτικό αγώνα. Ταυτόχρονα άρχισαν και οι συζητήσεις με τα παιδιά από τον Γαβαθά για να κλειστεί η ημερομηνία διεξαγωγής του. Στην πορεία αυτών των συζητήσεων όμως, άρχισαν να ανεβαίνουν οι τόνοι, αφού οι αντίπαλοι δεν έδειχναν και πολύ διατεθειμένοι να έλθουν και άρχισαν να βρίσκουν διάφορες δικαιολογίες. Εμείς από την πλευρά μας πάλι, το θεωρούσαμε άδικο κάτι τέτοιο και από την στιγμή που αγωνιστήκαμε (ας πούμε) στην έδρα τους, θέλαμε να αγωνιστούν και αυτοί στην δική μας. Κουβέντα στην κουβέντα, η υπόθεση άρχισε να ... μυρίζει μπαρούτι! Δημιουργήθηκε ένα κλίμα, το οποίο έδειχνε ότι αν ερχόταν, θα το έκαναν με την παρουσία ισχυρής αστυνομικής δύναμης και εισαγγελέα, που λέει ο λόγος.

Αποτέλεσμα όλων αυτών, ήταν να έχει σωρευτεί στο δικό μας στρατόπεδο, εκνευρισμός και πολύ ενέργεια, την οποία περιμέναμε να βγάλουμε πάνω στους αντιπάλους. Επειδή όμως αυτοί δεν φαίνονταν στον ορίζοντα, την βγάλαμε τελικά μεταξύ μας. Σε μια από τις προπονήσεις που κάναμε, κάποιος τσακωθήκαμε, ξέσπασε εμφύλιος, σπάσαμε το γήπεδο και ησυχάσαμε.

Έτσι πήγε στράφι όλη η προσπάθεια και δεν μάθαμε ποτέ αν θα παίρναμε τη ρεβάνς ή αν θα

Ιστορίες του Κάμπου Νο4!

Συντάχθηκε απο τον/την Θεολόγος Ραλλίδης

Παρασκευή, 16 Οκτώβριος 2009 10:54 - Τελευταία Ενημέρωση Πέμπτη, 06 Φεβρουάριος 2014 08:27

μετρούσαμε και πάλι μια ντουζίνα γκολ. Βέβαια μετά την πάροδο κάποιων ημερών, δεν παραλείψαμε να πάμε ένα βράδυ, μερικοί από εμάς, με τα ποδήλατα στον Γαβαθά και να πετάξουμε χαρτάκια που γνωστοποιούσαν στους ποδοσφαιριστές του, ότι τον αγώνα τον έχασαν στα χαρτιά.

Τώρα που το σκέφτομαι, ευτυχώς που δεν άλλαξαν γνώμη στο τέλος, γιατί δεν θα είχαμε γήπεδο για να αγωνιστούμε. Όσο για αυτό το τελευταίο, στην διάρκεια της σύντομης ζωής του, δεν είχε ποτέ την τιμή να φιλοξενήσει ένα μεγάλο παιχνίδι

Θεολόγος